తెరవెనక కోకిల

సుజాతకు నామీద కోపం వచ్చి వారం రోజులు అయింది. ఆమె ఢిల్లీ వెళ్ళిపోయి ఏడు రోజులయింది. వెడుతూ కారు తీసుకు వెళ్ళిపోయింది. ఇప్పటికీ పంపలేదు.

ఆమె టెలిఫోన్ చెయ్యలేదు.

సుజాతకు, నాకు పోట్లాట రావడంలో ఏమీ విచిత్రం లేదు. రెండు మూడు రోజులు శాంతంగా గడిచిపోతే ఏదో వింతగా, వెలితిగా ఉండేది. అందుచేత ఆమెను ఏదో అంటేనో, ఆమె ఏదో అంటేనో కలహం వచ్చేది.

ఇప్పటిదాకా ఆమె కనీసం- ఈ సంవత్సరంలో- పదిసార్లు వాళ్ళ అన్నగారి ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది దెబ్బలాడి.

కాని, వెళ్ళిన ఇరవై నాలుగు గంటల్లో టెలిఫోన్ వచ్చేది.

"...నమస్తేజీ!"

నేను కొంచెం ఆలోచనలు దారిలో పెట్టే లోపలే సుజాత తన వివరాలన్నీ చెప్పి, "రాత్రి భోజనం బాగా చేశారా?" అని అడిగేది.

"ఆఁ..."

"నే నుంటేనే మీకు వంటవాడు చేసిన వంట నచ్చదు. ఏం?"

"కాదు. నిన్నరాత్రి క్వాలిటీలో తిన్నాను."

"గాడ్! పాపం!... నేను వచ్చేస్తానులెండి...శుక్రవారం గ్రాండ్‌ట్రంక్‌లో...."

ఇంక నేనేమీ అనకపోతే ఆమె శుక్రవారం వచ్చేసేది. అనేక కథల్లో వ్రాసినట్లు కాళ్ళు పట్టుకునో, కౌగలించుకునో, కన్నీళ్ళు కారుస్తూనో- ఏమిటి లాభం! ఆమెలో ఆ రకం 'స్త్రీత్వం' లేదు. స్టేషన్‌లో దిగగానే, "సారీ- చాలా రోజులు ఒంటరిగా ఉందాం అని ఆశ పడ్డారా?" అని పలకరించేది.

ఒకసారి ఆమె స్వయంగా వంట చేసింది. ఆవేళ ఏదో పనిమీద ఆలిగఢ్ వెళ్ళి అక్కడే భోజనం చేసి వచ్చాను రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకు.

"భోజనానికి లేవండి" అంది సుజాత.

"ఆలిగఢ్‌లో చేసేశాను" అన్నాను.

కోపంగా చూసి, "నేను వంట చేశాననా?" అంది.

"కాదు. అక్కడ కుమార్ బలవంతం చేశాడు. ఆకలివేసి ఏడుకల్లా-"

"వంట ఎవరు చేశారు? సుశీలా?"

"అనుకుంటాను. కుమార్‌కు వంటరాదు. వాళ్ళకు వంట మనిషి లేడు."

"ఎలా ఉంది? సయించిందా?"

"చాలా బాగుంది."

వెంటనే సుజాత వెళ్ళి గడియ పెట్టుకుని పడుకుంది. అరగంట దాకా కూర్చుని, సిగరెట్లు కాల్చుకుని, గదులు తాళం వేసి మీదకు వెళ్ళి బెడ్ రూమ్ తలుపు తట్టాను.

"తియ్యను" అంది సుజాత.

"నా నైట్ సూట్ అక్కడ ఉంది" అన్నాను.

"తెలుసును."

"పోనీ, ఇవతల పడేయ్."

"పడెయ్యను!"

కిందకు వచ్చి మళ్ళా లైటు వేసి కోటు విప్పి హీటర్ పెట్టుకుని సోఫాలో పడుకున్నాను. చలి కొరికేస్తూంది. వేడి తగలని వేపు. కర్టెన్లు విప్పి కప్పుకున్నాను. నిద్ర పట్టేసింది. మా సోఫాలు చాలా బాగుంటాయి. కర్టెన్లు సుజాత పెళ్ళిలో ఇచ్చినవి, టాపెస్ట్రీ.

పన్నెండు దాటి ఉంటుంది.

ఎవరో లేపినట్టు అయితే లేచాను. సుజాత.

"ఏం కావాలి?"

"తాళాలు."

"ఏ తాళాలు?"

"డైనింగ్ రూమువి."

"ఏం? చప్పుడు అవుతూందా?"

"ఆఁ. నా కడుపులో. ఆకలి."

లేచి తీసి ఇచ్చాను. ఆమె వెళ్ళిన తరవాత మీదకు వెళ్ళాను, బట్టలు మార్చుకుని రగ్గు తెచ్చుకుందామని.

బెడ్ రూముకు తాళం వేసి ఉంది.

నిశ్శబ్దంగా కిందకు వచ్చాను. ఆమెకు కోపం వచ్చినప్పుడు తల మరీ బాగా పని చేస్తుంది.

నిద్ర రావడం లేదు. సిగరెట్ వెలిగించి కుమార్‌నూ, సుశీలనూ తలుచుకుని ఆలోచించసాగాను, నేను చేసిన తప్పు ఏమిటని ?

సుజాతకు చిన్న చిన్న ఈర్ష్యలూ, అనుమానాలూ సామాన్యం కావు. రాత్రి ఏడు గంటలకు నాకు ఆకలి అని ఆమెకు తెలుసును.

నేనేం చేశాను?

ఆమె భోజనం ముగించి వచ్చింది. అడిగాను:

"నేను చేసిన [illegible] ఏమిటి?"

ఎదురుగా కూర్చుని- "సుశీల వంట బాగుంది అని అనడం, అబద్ధం" అంది.

హీటర్ వేడికి ఆమె అడ్డు. చలి వేస్తూంది.

"శిక్ష చాలా?" అన్నాను.

"చాలదు."

ఆమె లేచి వెళ్ళిపోయి గడియ పెట్టుకుని నిద్ర పోయింది.

మర్నాడు ఉదయం టీ తెచ్చి లేపింది. నూ సోఫాలు ఎంతమంచివైనా ఒళ్ళునొప్పి...

"ఇవాళ నువ్వు వేగం లేచావు" అన్నాను టీ తీసుకుంటూ.

"ఆఁ. మీ బాధ చూస్తే కాని సరదా తీరక, చీకటితోనే లేచాను" అంది.

ఇంకేమీ అనలేదు నేను, లాభం లేదని తెలిసి.

ఇలాంటి మధురానుభూతులతో సుమారు ఒక సంవత్సరం గడిచిపోయింది, క్రిందటి వారం వరకూ.

ఆవేళ అన్ని రోజులలాగే తెల్లారింది, వర్షంతో రొజగాలితో. లేచేసరికి వంటమనిషి టీ తెచ్చి ఇచ్చాడు. గడ్డం గీసుకుని స్నానం చేసేవరకూ సుజాత నన్ను చూడదు, చూస్తే పీడకలలు వస్తాయని.

ఆరు గంటలు కాబోలు అయింది. టెలిఫోన్ గంట వినిపించి దిగాను. ఇంకా నిత్యకృత్యాలు తీరలేదు. సుజాత టెలిఫోన్ రిసీవరు తీసి, "ఆయనే వస్తున్నారు" అని ఒక భయంకరమైన వీక్షణ నా మీద సారించి, ఇంకో గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. ముందర నారూపం చూసి కాబోలు అనుకుని రిసీవర్ తీసుకున్నాను.

"హల్లో!" అనేసరికి సుజాత కోపానికి కారణం తెలిసింది- కొంతకాలం కింద నేను పెళ్ళి చేసుకుంటానని అనుకున్న సులేఖ, ప్రస్తుతం సులేఖా ఛటర్జీ.

"ఢిల్లీ నుంచి వెడుతూ తాజ్ చూసి పోదామని వచ్చాను. దిగేసరికి వాన. టాక్సీలు లేవు."

"అక్కడే ఉండండి. నేను వస్తాను."

సులేఖను గురించి చాలా చెప్పవలసి ఉంది. కాని ఈ సందర్భంలో కొంచెం చాలు. ఆ రోజుల్లో ఆమె చాలా అందంగా ఉండేది. నాకు బెంగాలీ భాష అంటే ఇష్టం. బహుశా బెంగాలీలు కూడా అంత మధురంగానూ ఉంటారనుకున్నాను. అప్పుడు కలకత్తాలో ఉండే వాణ్ణి. చాలా కథల తరవాత, "సులేఖా! నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?" అని అడిగాను.

బాగా జ్ఞాపకం, ఏ ఇంగ్లీషు సినిమాకో వెళ్ళిరిట్జ్‌లో డిన్నర్ తిని వస్తూంటే టాక్సీ హౌరా బ్రిడ్జి దగ్గిర ఒక నిమిషం ఆగిపోయింది. ఆ నిమిషంలో...

"సారీ, జగన్! బేణూ ఛటర్జీ ఈ సాయంత్రం అడిగితే అలాగే నన్నాను. అదీకాక లక్షాధికారివి కావుగా!" అంది.

టాక్సీ కదిలిపోయింది. "సునంద జపాన్ వెడుతుందిట. ట్రాన్సిస్టర్ తెమ్మని చెప్తావా?" అంది.

"చెప్పను" అన్నాను.

"కోపంగా ఉన్నావా? ముద్దు పెట్టుకోనా?" అంది.

"వద్దు" అన్నాను. ఆమె వాడే లిప్‌స్టిక్ రంగు నాకు ఎన్నడూ నచ్చలేదు.

ఆ తరవాత మరో రెండు నెలలు అప్పుడప్పుడు కలుసుకుంటూనే ఉన్నా, మళ్ళీ నా ప్రేమ విజృంభించలేదు. భారత దేశపు రోడ్లమీద గతుకుల్లాగ ఆ వ్యవహారం త్వరగానే మరిచిపోగలిగాను. తరవాత నేను ఆగ్రా రావడం, సుజాత - అది వేరే కథ - ఇప్పటిది:

పది నిమిషాల్లో బట్టలు వేసుకుని కారు తీసుకుని ఏరోడ్రోమ్‌కు వెళ్లేను. అప్పటికి కొంత వర్షం తగ్గింది. సివిల్ ఏరోడ్రోమ్ పక్కన అయిదారు టాక్సీలు ఉన్నాయి. లౌంజ్‌లోకి వెళ్లాను.

టీ తాగుతూ కూర్చుంది సులేఖ. ముందుగా పోల్చలేకపోయాను.

"హల్లో, జగన్!"

ఆ గొంతుకనుబట్టి పోల్చాను సులేఖను. ఈ మూడు సంవత్సరాలలోనూ కనీసం ముప్ఫయి కిలోగ్రాముల అదనపు సులేఖ కనబడుతూంది.

కూర్చున్నాను. కొద్ది క్షణాలు ఆలోచనలు చాలా గడబిడగా సాగాయి.

నా తత్తరపాటు గమనించి, "పోల్చలేక పోయారా? అప్పటిలాగ నీరసం లేదు ఇప్పుడు కొంచెం మారాను" అంది సులేఖ.

"అవునవును" అన్నాను ఇంకో టీ తెమ్మని బేరర్‌తో చెప్పి.

నా ఆలోచనలు అప్పటికి ఒక స్థాయిలో పడ్డాయి. సులేఖ కోసం నేను నిద్రరాని రాత్రులు గడపలేదు కాని టీ అక్కర్లేదన్నట్లు నన్ను విదిలించడం నా ఆత్మగౌరవానికి, నాకు తెలీని గాయం కలిగించిందనుకుంటాను. ఆ కొత్త కిలో గ్రాములు ముప్ఫయ్యీ నా నిరాశని చాలా వరకు మాయం చేశాయి. సుజాత ఎన్నడూ అలాగ అవదు.

"మీ ప్రోగ్రాం ఏమిటి?"

"ఫతేపూర్ సిక్రీ, ఫోర్టు, ఇత్మదుద్దౌలా చూసి సాయంత్రం తాజ్ చూసి రాత్రి బయలుదేరి మళ్లీ ఢిల్లీ...."

"ఢిల్లీకి నాలుగున్నరకు వెడుతుంది ప్లేన్" అన్నాను.

"బేబు వస్తారు, కారుమీద. ఆయనకు ఏదో మినిస్ట్రీలో పని ఉంది. ముగించి నాలుగ్గు గంటలకు వచ్చి నన్ను తీసుకెడతారు".

భగవాన్! అనుకున్నాను. ఈ వర్షపు ఉదయం అంతా మరీ అసహ్యంగా ఉంది. ఈ

రోజంతా...

ఆమె కోరిన ప్రకారం క్లార్క్ షిరాజ్‌లో గది తీసుకున్నాను. ఆమె బ్రేక్‌ఫాస్ట్, మూడు ఎగ్సూ, నాలుగు టోస్టులూ, ఏపిల్, ఆరెంజ్ ముగించి, "ముందర ఫతేపూర్ సిక్రి చూద్దాం. పదండి" అంది.

ఇంటి నంబరు రింగ్ చేశాను. జవాబు రాలేదు. ఆఫీసుకు వార్త పంపించి కారు హోటల్లో వదిలి టాక్సీలో బయలుదేరాను.

తిరిగి వచ్చి లంచిముగించి ఫోర్టూ, ఇత్మదుద్దౌలా చూసి తాజ్‌కు వెళ్లాము. ఆమె మరీ అలిసిపోయింది. ఉదయం ఫతేపూర్ సిక్రీలో తిరగడం, తరవాత ఫోర్టూ....

ఫోర్టులో ఎక్కవలసిన మెట్లు చూసి, "వద్దు. పద. తిరిగివెడదాం" అంది.

బలవంతం చేసి అన్నీ తిప్పాను - పెరల్ మసీదుతో సహా. తాజ్ పచ్చిక మైదానంలో కూర్చుని "ఇంక లేవను" అంది ఆయాసంగా.

గంట తరవాత మెట్లు ఎక్కలేక తాజ్‌ను బయట నుంచే చూసి, హోటల్‌కు వెళ్లాము. టాక్సీ బిల్లు ఏభై ఎనిమిది. ఆమె కళ్లు తెరిచే స్తితిలో లేదు. చెల్లించి లోనికి వెళ్ళేసరికి బేణు ఛటర్జీ వచ్చి, "నీ కోసం గంటనుంచి ఆదుర్దాగా చూస్తున్నాను" అనా నన్ను పలకరించి, "అలా ఉన్నావేం?" అన్నాడు సులేఖను.

"అలిసిపోయాను, తిరిగి".

అతను మరీ బాధపడిపోయాడు. ఆమెను తీసుకెళ్లి రూములో వదిలి వచ్చి, "ఇన్ని ుప్పులున్నాయి కనక బతికాం" అన్నాడు కూర్చుని.

అవీ, ఇవీ మాట్లాడుకుని మళ్లీ సులేఖను కలుసుకోకుండానే వెళ్లిపోయాను. ఆఫీసునుంచి ఫోన్ చేశాను. సమాధానం లేదు.

ఏడు గంటలదాకా కూర్చుని పని ముగించి క్వాలిటీలో బరువుగా టీ తాగి తొమ్మిదికి ఇంటికి వెళ్లాను.

ఎన్ని చెడ్డ గుణాలు ఉన్నా సుజాత పిలవగానే తలుపు తీస్తుంది. లోనికి వెళ్లి "టెలిఫోన్ చేస్తే తియ్యలేదేం?" అన్నాను లాలనగా.

"నా ఇష్టం!" అంది.

ఈ వేళ కలహం తేవడం నాకిష్టంలేదు-ముఖ్యంగా, నేరం నాది కనక.

బట్టలు మార్చుకుని మంచం మీద పడుకుని ఏదో నవల తీసుకున్నాను.

సుజాత వచ్చి పక్కన పడుకుని చదువుతూంది.

గంట...గంటన్నర....

బయట పెద్ద వర్షం మళ్లా ప్రారంభం అయింది. ఉరుములు, మెరుపులు.

సుజాతకు ఉరుములు, మెరుపులు అంటే చాలా భయం.

పదినిమిషాల్లో అయిదుసార్లు పోయి ఆ తరవాత దీపాలన్నీ పోయాయి శాశ్వతంగా.

పుస్తకం కింద పడేసి కళ్లు మూసుకున్నాను. అలిసి పోయిన శరీరానికి నిద్ర పట్టేసింది.

బహుశా పావుగంట అయి ఉంటుంది. పెద్ద పిడుగు పడింది. మరునాడు తెలిసింది, మా ఇంటికి ఒక మైలు దూరంలోనని.

ఆమె చేతుల ఒత్తిడికి తెలివి వచ్చింది. సుజాత భయంతో కొంచెం వణుకుతూంది.

ఇంకో గంట వరకూ భీబత్సం సాగింది. ఆమె చాలా దగ్గిరగా నన్ను పట్టుకుని, ముఖం దిండులో దాచుకుంది.

వర్షం తగ్గింది. మళ్లీ అంతా ప్రశాంతం అయి పోయింది.

చెయ్యి అడ్డు పెట్టేను. "ప్రేమ కోసం కౌగలించలేదు మిమ్మల్ని....వర్షం తగ్గింది. ఇంక మీరు దూరంగా జరిగి పడుకోండి" అంది సుజాత.

భగవాన్ దయవల్ల ఆ రోజు వర్షం లేకపోతే డ్రాయింగ్ రూమ్‌లోనే పడుకుని ఉండేవాడి నన్నమాట!

* * *

మరునాడు ఉదయం ఏడున్నరకు ఢిల్లీనుంచి వచ్చిన వాళ్ల అన్నయ్య డ్రైవరు ప్రత్యక్షం అయాడు.

ఎనిమిది గంటల పదకొండు నిమిషాలకు నా కారు బయటికి వెడుతూన్న శబ్దం, రేడియో నాటకంలోలాగ!

ఎనిమిది గంటల పన్నెండు నిమిషాలకు భవదీయుడు కారులేని, భార్యలేని ఏకాకి....

ఆనాటినుంచి ఈ వారమూ అలాగే గడిచింది. కనీసం కార్డైనా రాలేదు. ఆమె జాడ తెలీదు.

* * *

ఢిల్లీ నంబరు చూసుకుని డయల్ చేశాను. టెలిఫోన్‌వాళ్ల ధర్మమా అని ఈ సౌకర్యం చేసి పెట్టారు. మా సంభాషణ ఎక్స్ఛేంజివాళ్లు వినక్కరలేదు.

అదృష్టం కొద్దీ సుజాత తీసింది రిసీవరు.

"సుజాతా! నువ్వు రాలేదు. అదే కష్టంగా ఉంది. దానికి తోడు కారు కూడా..."

"సారీ! మరిచిపోయాను...పంపమంటారా?"

"థాంక్స్! నువ్వే తేకూడదూ?"

"క్షమాపణ చెబుతారా?"

"క్షమించు-క్షమించు-క్షమించు-"

"క్షమించాను."

"ఇంతకూ ఈసారి నేరం ఏమిటి?"

"అది తరవాత చెబుతాను. భోజనంచేసి బయలుదేరతాను."

రిసీవర్ పెట్టేసింది.

నిర్ఘాంతపోయాను, ఇంత సుళువుగా అంగీకరించిందేమిటని.

వింతలు జరుగుతూనే ఉంటాయిలే అనుకుని సరిపెట్టుకున్నాను.

ఆమె వచ్చేసరికి ఆరున్నర అయింది.

మా కలహాల తరవాత ప్రేమ దృశ్యాలూ, కన్నీళ్లూ ఉండవు. ఏమీ జరగనట్టే ఆమె వంట మనిషికి ఆర్డర్లు ఇచ్చి స్నానం చేసి వచ్చింది.

"మీ నేరం ఏమిటో తెలిసిందా?"

"లేదు."

"సులేఖ.....నిన్న బ్రదర్ ఆమెను తీసుకువచ్చాడు డిన్నర్‌కు...."

"........................"

"ఆమె గొంతుకవిని, ఎంతో అందంగా ఉంటుందనీ, మీరు మరిచిపోయిన ప్రణయ గాథలన్నీ-"

"ఒకటే. గాథ'లు' కావు."

"పోనీ, అదే మొదలు పెడతారనీ అనుకున్నాను."

"........................"

"ఆమె నిగ్రహం చూడగానే సగం బాధ పోయింది నాకు. తరవాత...."

"ఆఁ!"

"ఆరోజు మీరు ఆమెను ఫతేపూర్ సిక్రీలోనూ, ఫోర్ట్‌లోనూ బలవంత పెట్టి తిప్పేరుట. చాలా కోపంగా చెప్పింది...."

"........................"

"జన్మలో ఆ కోపం పోదు ఆవిడకు. ఆవిడ బరువు తెలుసునా?"

"నూట అరవై, డెబ్భై-"

"గుడ్- నూట డెబ్భై అయిదు."

"ఇంతకూ నేనేం చేశాను?"

"ఆ సాయంత్రం ఆమెను నాకు ఎందుకు చూపెట్టలేదు? కనీసం ఆమె స్వరూపాన్ని వర్ణించలేదెందుచేత? ఆమె గొంతుక-"

"చాలా బాగుంటుంది కదూ?"

సుజాత వచ్చి నా పక్కన కూర్చుంది, సిగరెట్ కేస్ తెరిచి అందిస్తూ. "అవును...చాలా బాగుంటుంది. దానికి తగిన రూపం ఉంటే...."

కలకంటూన్నట్లు చూస్తుంది సుజాత.

సిగరెట్ వెలిగించుకుని కష్టంగా ఆమె కళ్లనుంచి నా దృష్టి మరల్చుకున్నాను.

❄ ❄ ❄